

Publicerad 2015-05-03 17:16 av Trubbelmakaren

I natt var en sådan där natt då fingrarna skrev sig varma mot tangenterna och fångade ord ur själens innersta kammare. Denna samling av ord kallar jag för "Årstidsångest".

Årstidsångest

På hösten gömmer sig ångesten,
Söker skydd i skuggornas mörka nästen,
Och de fallande rödsprängda löven,
Maskerar tårarna på mina rödgråtna kinder.

Eftersom människorna håller sig inomhus,
Kan min ångest löpa fritt på gatorna,
Galoppera fram genom vattenpölna,
Och klättra frimodigt i lyktstolparna.

Vindbyarna sveper över min lättklädda kropp,
Och får mig att känna mig levande,
Gör mig påmind om att livet är i rörelse,
Och att livsbejakande etapper väntar mig.

På vintern tar sig ångesten uttryck,
I rastlöshetens tokiga vansinnesupptåg,
Där jag har ständiga snöbollskrig med mig själv,
Och går på upptäcktsfärd i de utforskade snöhögarna.

Mörkret bäddar mjukt in den skärande paniken,
Och vaggad till sömns av barndomens visor,
Svalkar sig ångesten i de frostbitna dalarna,
Vilandes tryggt under månens knivskarpa sken.

Med snötäckta kinder avslöjas inga tårar,
Och mitt umgänge med likasinnade dårar,
Förvandlar sorgsenhet till nyfikenhet,
Där glädjekänslorna tar några extra skutt.

När våren kommer bedövas öronen av fågelkvitter,
Och gatorna fylls av människors upprymda sorl,
Där jag försöker ta mig fram bländas jag av leenden,
Tillhörande individer som alla vill mig väl.

Kraven växer inombords och fångslar mig,
Tvingar mig att likt en kameleont skifta färg,

Fången i samhällets tydliga regelverk,
Stängs ångesten inne och växer kaosartat.

Jag är inte längre ensam på mina ångestrundor,
I stället är jag kantad av välvilliga medmänniskor,
Och när de ärliga skratten tränger in i mig,
Känner jag hur ensamheten växer sig starkare.

Då sommaren slår ut sina bländande solstrålar,
Ligger jag utpumpad vid väggkanten,
Med tre utmattande årstider i ryggen,
Och en tyngd av förväntningar mot mina axlar.

Lealöst blickar jag upp mot himlen,
Där fiskmåsarna framför sina skrikiga melodier,
Och undrar över om livet kommer att leda vägen,
När mina ben kollapsar av gravitationen.

Med försiktiga, prövande steg,
Stapplar jag ut i det svalkande vattnet,
Låter det skölja över min nakna kropp,
Och svävar tyngdlöst mot horisonten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Trubbelmakaren med Poeter.se id #49038 innehar upphovsrätten